

конкурентоспроможності впродовж тривалого періоду. Кожний об'єкт управління обирає свій спосіб існування. На нашу думку це два напрямки, які кардинально відрізняються один від одного: функціонування і розвиток. Їх відміна на перший погляд може бути непомітною - тобто географічне розширення, або зростання підприємства з початковим технічним, технологічним, науковим колишнім рівнем активів, вартість яких зростає за рахунок їх обсягу, можна прийняти за розвиток. Але це буде помилкою. За розвиток слід рахувати тільки такі зміни, які передбачають зростання вартості активів за рахунок їх оновлення згідно з новим рівнем НТП.

Таким чином, фінансові результати об'єкту, що обирає шлях функціонування, будуть покращені у близькій перспективі, а віддалені перспективи фінансових результатів - кращі у підприємств, що обирають напрямок розвитку. Це нелегкий шлях, бо він передбачає постійні зміни. Цей процес може мати помітною тільки точку його початку - саме прийняття рішення, формулювання цілей, складання планів і бюджетів. Але цей процес не має кінця. Він безперервний і той, хто його обирає, повинен знати, що те, що сьогодні є передовою лінією науки і практики, завтра буде в середньому загоні, а післязавтра - у ар'єргарді. Тому, щоб постійно вигравати, треба безперервно оновлюватись.

Як бачимо, інноваційний процес має на увазі активний процес інвестування. Причому, інвестування потребує не тільки саме процес створення інновацій, тобто науковий процес, а інвестування в сферу обслуговування інновацій - в інноваційну інфраструктуру, яка функціонально забезпечує оновлення інноваційної сфери, її цілеспрямованість на потреби ринку і ефективність її діяльності. Науково-технічна продукція, як і інші результати продуктивної діяльності людини, потребує спеціалістів з універсальним мисленням щоб бути представленою та захищеною на ринку.

ІННОВАЦІЙНІ КЛАСТЕРИ ЯК НОВА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА РЕГІОНІВ

Смолич Д.В., Луцький національний технічний університет, м.Луцьк

Сучасні вітчизняні та зарубіжні теоретики та практики економічної науки відокремлюють різноманітні види кластерів, зокрема промислові, регіональні, економічні, інноваційні. Серед різних видів кластерних утворень особливе значення набуває інноваційний тип, який використовує інновації як засіб досягнення успіху, як технологію отримання конкурентних переваг та як стратегію майбутнього розвитку.

Особливістю інноваційного кластеру, на відміну від традиційного розуміння є обов'язкова участь в його складі наукових та освітніх закладів, але при цьому їх головною роллю є не звичайне кадрове забезпечення кластеризації, а акумулювання, розробка та втілення нових інтелектуальних поглядів, сучасних ідей та рішень. Таким чином зазначені заклади освіти є

локомотивами реалізації сучасної «економіки знань», центральним досягненням якої являється імперативність людського інтелекту та креативної думки.

Оскільки кластер являє собою добровільне об'єднання незалежних компаній, відповідно на наш погляд особливе значення при кластеризації відіграє координатор, роль якого в даному процесі варто відвести владі в особі державних органів та органів виконавчої влади на місцях. Керованість кластеризації матиме позитивний ефект, оскільки учасники кластеру будуть більш відповідальними по відношенню один до одного. Окрім цього, представники держави повинні виконувати контрольну та стимулюючу функції.

Безумовно, вагоме суб'єктне місце в кластері відводимо бізнесу, адже саме підприємницький сектор здійснює фінансування та створює попит на результати кластерної співпраці. Слід зауважити, що в сучасному демократичному суспільстві діяльність кластерів буде неповноцінною без участі громад та громадських організацій в формуванні кластерів. Саме в інформативній та роз'яснюючій роботі необхідно задіяти громадськість, що має активний зв'язок з суспільством в цілому.

Враховуючи вище сказане сучасне визначення кластеру доцільно сформулювати так: кластер – це об'єднання зусиль та активна співпраця бізнесу, влади, громадськості, наукових та освітніх установ, що забезпечує конкурентні переваги на всіх рівнях географічно близьких територій.

На сьогоднішньому етапі розвитку економіки нашої країни доцільно приділяти увагу дослідженню формування інноваційних кластерів в транскордонних регіонах, адже така форма співробітництва відкриває нові горизонти співпраці на нових засадах. Наша держава має увійти в інноваційний транскордонний простір на правах конкурентного партнера, а не з позиції сировинного придатку. Саме тому нині актуально досліджувати засади формування інноваційних кластерів з позиції транскордонного співробітництва регіонів.

Відповідно до статті 5 закону України України «Про транскордонне співробітництво», таке співробітництво може здійснюватись: в межах створеного єврорегіону; шляхом укладення угод про транскордонне співробітництво в окремих сферах; шляхом встановлення та розвитку взаємовигідних контрактів між суб'єктами транскордонного співробітництва.

Варто зазначити, що суб'єкти транскордонного співробітництва України згідно законодавства можуть обирати інші форми транскордонного співробітництва. Дана норма є дуже важливою, адже підтверджує демократичні засади та диспозитивність процесу міжнародного співробітництва.

Серед інших форм транскордонного співробітництва важливо відзначити транскордонні кластери, що активно функціонують на міжнародній арені. Відповідно, пропоновані інноваційні кластери транскордонного співробітництва доцільно розуміти як нову форму такої співпраці, яка націлена на інноваційний розвиток прикордонних територій України та європейських держав загалом.